

A Debreceni Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság a Debrecenben, 2019. január 7. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2019. január 21. napján nyilvánosan kihirdette a következő

í t é l e t e t :

A közokirat-hamisítás büntette és más bűncselekmények miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a Nyíregyházi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2018. szeptember hó 6. napján kihirdetett 3.Bf.855/2017/22. számú ítéletét megváltoztatja az alábbiak szerint:

A vádlott terhére megállapított 32 rendbeli magánokirat-hamisítás vétségének minősített bűncselekményt 32 rendbeli közokirat-hamisítás büntettének (Btk. 342. § (1) bekezdés a) pont I. fordulat) minősíti.

A vádlott bűnösségét további 432 rendbeli közokirat-hamisítás büntettében (Btk. 342. § (1) bekezdés a) pont I. fordulat) is megállapítja.

3 rendbeli közokirat-hamisítás büntette (Btk. 342. § (1) bekezdés a) pont I. fordulat) miatti felmentő rendelkezést mellőzi.

Kötelezi a vádlottat, hogy külön felhívásra az állam javára fizessen meg 419.572,- (négy száz tizenkilencezer-öttszázhetvenkettő) Ft bűnügyi költséget.

13.975,- (tizenháromezer-kilencszázhetvenöt) Ft bűnügyi költség az állam terhén marad.

A megtérítésre vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

I.

A Nyíregyházi Járásbíróság 2017. október 6. napján kelt 38.B.399/2013/288. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki 467 rb. közokirat-hamisítás büntettében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 342. § (1) bekezdés a) pont I. fordulat]. Ezért őt halmazati büntetésül 1 év 6 hónap szabadságvesztésre és 4 év sportorvosi foglalkozástól eltiltás büntetésre ítélte.

A szabadságvesztés végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette. Rögzítette, hogy a szabadságvesztést a végrehajtás elrendelésének esetén börtönben kell végrehajtani, a vádlott legkorábban a büntetés 2/3 részének a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A járásbíróság rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelek sorsáról, illetőleg a felmerült bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és védője elsődlegesen felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Nyíregyházi Törvényszék 2018. szeptember 6. napján kihirdetett 3.Bf.855/2017/22. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét a következőképpen változtatta meg:

A vádlottat 435 rb. közokirat-hamisítás büntette (Btk. 342. § (1) bekezdés a) pontjának I. fordulata) miatt emelt vád alól felmentette.

A vádlott terhére megállapított további 32 rb. bűncselekményt az 1978. évi IV. törvénnyel elfogadott Büntető Törvénykönyv 276. §-ában meghatározott magánokirat-hamisítás vétségének minősítette.

Mindezért a vádlottat megrovásban részesítette.

Kötelezte a vádlottat 42.497,- Ft bűnügyi költség megfizetésére, míg az elsőfokú eljárásban felmerült további 382.475,- Ft bűnügyi költség vonatkozásában megállapította, hogy azt az állam viseli.

A vádlott személyazonosító igazolványának okmányszámát ...-ben jelölte meg.

Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseit helybenhagyta.

Felhívta a járásbíróságot, hogy az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 1 hónapon belül határozzon a vádlott költségének, továbbá a védője díjának és költségének megtérítéséről.

A törvényszék ítélete ellen jogorvoslati jogot biztosított az ügyésznek, a vádlottnak és a vádlott védőjének.

II.

A másodfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a Be. 615. § (2) bekezdés b) pontjában írt okból fellebbezést jelentett be a vádlott terhére, részbeni felmentése miatt, bűncselekményének súlyosabb minősítése, valamint büntetésének súlyosítása végett.

Az ügyész fellebbezése indokolásában kiemelte, hogy a másodfokú bíróság szerint a vádlott azért nem hozott létre hamis közokiratokat a sportorvosi engedélyek jogosulatlan kiállításával, mivel azt nem az OSEI sportorvosának nevében és pecsétjével állította ki, hanem saját nevét és bélyegzőjét használta.

Az ügyészség álláspontja értelmében ez a megközelítés téves.

Az ügyészség a következőkre mutatott rá:

A törvényszék is kifejtette ítélete indokolásában, hogy hamis közokirat akkor készül, ha olyan, közokirat látszatával bíró tárgy keletkezik, amely azt a hiedelmet keltheti, hogy a kiállítására felruházott személytől ered.

A vádlott által kiállított sportorvosi engedélyek ennek a feltételnek megfeleltek, mivel azt a látszatot keltették, hogy azokat az arra feljogosított OSEI sportorvos ügykörében eljárva állította ki.

Téves továbbá a törvényszéknek az az álláspontja, hogy a vádlott cselekménye során nem valósult meg az a feltétel, miszerint a létrejött okiratok tényleges készítője nem volt azonos a kiállítóként

feltüntetett személlyel. Az ítélet indokolása is rögzíti, hogy sportorvosi engedélyek kiállításra csak az OSEI-vel jogviszonyban álló sportorvosoknak volt jogosultsága.

Az okirat készítőjének és a kiállítóként feltüntetett személynek azonossága vizsgálatánál nem kizárólag annak van jelentősége, hogy a névazonosság fennáll-e. Kétségtelen, hogy a vádlott a saját nevében és a saját bélyegzőjével állította ki a sportorvosi engedélyeket, ebből következően nem a készítő és a kiállítóként feltüntetett személy nevében, hanem azok hivatali minőségében, eljárási jogosultságában volt eltérés.

A fellebbviteli főügyészség az ügyészi fellebbezést indokainál fogva fenntartotta.

Utalt arra a fellebbviteli főügyészség, hogy a létrejött okiratok tényleges készítője nem felelt meg a kiállítóként feltüntetett személynek, ezért indítványozta, hogy a vádlottat mondja ki bűnösnek az ítélet 435. rb. a Btk. 342. § (1) bekezdés a) pont I. fordulata szerint minősülő közokirat-hamisítás büntetében, a 32. rb. magánokirat-hamisítás vétsége vonatkozásában állapítsa meg, hogy azok a Btk. 342. § (1) bekezdés a) pont I. fordulata szerint közokirat-hamisítás büntetéként minősülnek. A vádlottal szemben halmazati büntetésül a Btk. 34. §-a értelmében rövidebb tartamú szabadságvesztés büntetést szabjon ki, melynek végrehajtását a Btk. 85. § (1) és (2) bekezdése alapján próbaidőre függessze fel. Esetleges végrehajtás elrendelése esetén a Btk. 47. § (2) bekezdés a) pontja felhívásával börtönben rendelje végrehajtani azzal, hogy a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja alkalmazásával a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén a szabadságvesztés büntetésből a büntetés 2/3 részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra és a vádlottat a Btk. 52. § (1) bekezdés a) pontja megjelölésével a sportorvosi foglalkozás gyakorlásától határozott időre tiltsa el.

A védő az ítéletátlárhoz eljuttatott észrevételében a következőket fejtette ki:

A védelem osztja a másodfokú bíróságnak a tényállási elemekre alapított és ebből levezetett, a joggyakorlatra építkező jogi álláspontját, miszerint nem lehet közokirat-hamisítás elkövetési tárgya az olyan okirat, amely minden elemében nem utánozza a valódi okiratot, illetve tartalmából egyértelműen kitűnik, hogy az nem azonos a valódi okirat kiállítójával.

A vádhatóság koncepciója a teljes eljárás során azonos volt, miszerint azzal, hogy a vádlott nem állt az OSEI-vel munkavégzésre irányuló jogviszonyban - így függetlenül attól, hogy minden jogosítványa megvolt az igazolások kiállítására - azokat jogszerűen nem állíthatta volna ki, vagy ha mégis, úgy közokirat-hamisítás büntetést követte el.

A védő utalt arra, hogy az elsőfokú ítélethezatalt megelőzően bekövetkezett jogszabályváltozás folytán az amatőr sportolók esetében nem is kell az orvosnak az OSEI-vel jogviszonyban állnia ahhoz, hogy sportorvosi igazolásokat állíthasson ki.

A védő kiemelte, hogy a másodfokú bíróság a közokirat-hamisítás bűncselekményének törvényi tényállása kapcsán leszögezte, miszerint az nem keretdispozíció, így az előbbi jogszabályváltozás az ügyben irreleváns.

A védő észrevétele további részében kitért arra, hogy a másodfokú bíróságnak a keretdispozíció kapcsán kifejtett megállapításaival csak részben tud egyetérteni.

Előbbiekre tekintettel a védő akként összegezte az álláspontját, hogy amennyiben a vádhatóság koncepciójával egyezően az ítéletátlá jelentőséget tulajdonítana annak, hogy a vádlott a sportorvosi igazolások kiállításakor nem állt jogviszonyban az OSEI-vel, úgy kéri figyelembe venni azt is, hogy ezen rendelkezések az elbíráláskor hatályos törvényi szabályozás szerint immár hatályon kívül lettek helyezve. Amennyiben a vádhatóság álláspontja helyt is foghatna, úgy a jelen ügy megítélésénél a Btk. 2. § (2) bekezdésében írt jogelv alkalmazása mégiscsak felmerül.

A védelem osztotta továbbá a másodfokú bíróságnak a 32 rb. esetben magánokirat-hamisítás körében kifejtett jogi álláspontját azzal a megjegyzéssel, hogy azok felhasználása kapcsán bizonyítás felvételére sem az elsőfokú, sem a másodfokú eljárásban nem került sor, amely felvetheti a hatályon kívül helyezés lehetőségét.

A védő az ügy egyszer és mindenkorra érdemben történő lezárását indítványozta a harmadfokú bíróság felé, a másodfokú bíróság ítéletének helybenhagyását.

III.

Elöljáróban szükséges rámutatni arra, hogy a 2018. július 1. napján hatályba lépett 2017. évi XC. törvény a büntetőeljárásról (a továbbiakban: Be.) 868. § (1) bekezdése felhívásával e törvény rendelkezéseit a 868. § -876. §-ban meghatározott eltérésekkel a hatályba lépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásokban is alkalmazni kell, illetőleg a 870. § (1) bekezdése értelmében e törvény hatályba lépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az ezt megelőzően, a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt e törvény másként szabályozza.

Az ítélet tábla az ügyben a Be. 620. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülést tűzött ki.

A harmadfokú bíróság elsődlegesen azt vizsgálta, hogy az előterjesztett jogorvoslatok joghatályosak-e, a másodfellebbezés benyújtásának törvényes feltételei fennálltak-e.

A Be. 615. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésnek van helye a harmadfokú bírósághoz, a másodfokú bíróságnak az elsőfokú bíróságéval ellentétes döntése esetén. A (2) bekezdés b) pontja szerint ellentétes a döntés, ha a másodfokú bíróság az első -fokon elítélt vádlottat felmentette vagy vele szemben a büntetőeljárást megszüntette.

A harmadfokú bírósági eljárás szabályait a Kúria I.BK véleménye B/II. szám alatt értelmezi.

Úgy foglalt állást, hogy a büntetőeljárás törvény nem fellebbezési okot, hanem egy olyan eljárásjogi helyzetet szabályoz, amelynek bekövetkezése esetén a harmadfokú eljárás lehetségesé biztosított.

Véleményében kizártnak tartotta azonban a fellebbezés lehetőségét akkor, amikor a másodfokú bíróság az első fokon felmentett vádlott esetében az eljárást megszünteti, vagy a megszüntetett eljárás esetén a vádlottat - a kényszergyógykezelés elrendelésétől eltekintve - felmenti, mert ezekben az esetekben eltérő okból ugyan, de tartalmilag nem kerül sor bűnösség megállapítására. Leszögezte azt is, hogy nyilvánvalóan nincs helye harmadfokú eljárásnak, ha a másodfokú bíróság ügydöntő határozata nem tartalmaz a bűnösség körében eltérő rendelkezést.

Értelemszerűen nincs helye harmadfokú eljárásnak, ha a vád tárgyává tett tények teljes körű értékelése mellett az elsőfokú bíróság ítéletének felmentő rendelkezése minősítésbeli tévedésen alapszik - pl. az alaki halmazat látszólagosságát megállapítva a cselekmény egységes minősítése helyett felment, - a másodfokú bíróság pedig - valóságos alaki halmazat megállapítását látva szükségesnek - a cselekmény törvényes minősítése helyett bűnösséget állapít meg abban a körben, amelyben az elsőfokú bíróság felmentő rendelkezést hozott.

A csupán a jogi minősítés körébe tartozó eltérő jogi értékelés a harmadfokú eljárás lefolytatását nem alapozza meg (DIT Bf.I.553/2014/48. szám).

Nem nyújt alapot a harmadfokú eljárás lefolytatására, ha az elsőfokú bíróság ítéletének felmentő rendelkezése a vád tárgyává tett tények teljes körű értékelése mellett minősítésbeli tévedésen alapszik, ehhez képest a másodfokú bíróság a cselekmény törvényes minősítése helyett bűnösséget állapít meg abban a körben, amelyben az elsőfokú bíróság felmentő rendelkezést hozott (EBD2012. B.15.)

A másodfellebbezés lehetőségét az nyitja meg, ha a másodfokú ítélet folytán a bűnösség köre megváltozik (BH2014. 44.).

A Be. 615. § (3) bekezdése rögzíti, hogy a fellebbezés sérelmezheti

a) az ellentétes döntést, illetve
b) kizárólag a másodfokú bíróság ítéletének azon rendelkezését vagy részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének az ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett.

(5) A másodfokú bíróság ítéletének a (3) bekezdésben meghatározottakon kívüli rendelkezése, illetve része ellen nincs helye fellebbezésnek.

Fentiekből következően a bejelentett ügyészi másodfellebbezés joghatályos (BEH2018. B.27. II. rész).

IV.

A felülbírálat kapcsán az ítéletábra a következőket emeli ki:

A Be. 618. § (1) bekezdése szerint a harmadfokú bíróság

a) a másodfokú bíróság ítéletének
aa) a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését
ab) azon rendelkezését, illetve részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett, és
b) az elsőfokú és a másodfokú bírósági eljárást arra tekintet nélkül bírálja felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

(2) A harmadfokú bíróság hivatalból dönt az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekben, valamint a szülői felügyeleti jogra és a polgári jogi igényekre vonatkozó rendelkezésekről is.

(3) Ha a harmadfokú bíróság a 615. § (3) bekezdése szerinti fellebbezést alaposnak találja, az ítélet fellebbezéssel nem érintett része tekintetében is felülbírálja

a) az 590. § (5) bekezdés a)-c) pontjában meghatározottakat,
b) az 590. § (5) bekezdés d) pontjában meghatározottakat is, ha a 615. § (3) bekezdés b) pontja szerinti fellebbezés a büntetés kiszabására vagy intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezésen kívüli rendelkezést sérelmezett és a bűnösség megállapítására, illetve a bűncselekmény minősítésére vonatkozó rendelkezést megváltoztatja.

(4) Nem bírálható felül az ítéletnek az a felmentő vagy eljárást megszüntető rendelkezése, amely ellen nem fellebbeztek.

A Be. 590. § (5) bekezdése kimondja, hogy a másodfokú bíróság a (3) bekezdésben /korlátozott fellebbezés/ és a (4) bekezdésben /több bűncselekmény/ meghatározott esetben az ítélet fellebbezéssel nem érintett része tekintetében is felülbírálja

- a) az elsőfokú bírósági eljárást és ennek során vizsgálja azon eljárási szabályok megtartását, amelyek megsértése esetén a 607. § (1) bekezdése, valamint a 608. § (1) bekezdése alapján az ítéletet hatályon kívül kell helyezni,
- b) a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezést, ha a terheltet fel kell menteni, vagy vele szemben az eljárást meg kell szüntetni,
- c) a bűncselekmény minősítésére vonatkozó rendelkezést, továbbá
- d) a büntetés kiszabására vagy intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezést.

Az ítéletábra megállapította, hogy mind az első-, mind a másodfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan betartásával járt el az ügyben. Nem történt sem feltételen, sem olyan jellegű relatív eljárási hiba, mely a harmadfokú érdemi elbírálást kizárná.

V.

A másodfokon eljáró bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt bírálta felül, a fellebbezés elintézése érdekében a Be. 599. §-ának (1) bekezdése alapján nyilvános ülést tartott.

A bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok megtartásával folytatta le a büntetőeljárást, a cselekmény elbírálásához szükséges bizonyítékokat hiánytalanul felderítette, azok értékelésének eredményeként megalapozott tényállást állapított meg, amelyet a bíróság a Be. 599. § (2) bekezdésének a) pontja alapján biztosított jogkörében csupán a személyi körülmények körében egészített ki.

Az így kiegészített tényállás a másodfokú felülbírálat során irányadó volt.

Ez a bizonyítékok indokolt mérlegelésével megállapított tényállás összhangban áll az iratok tartalmával túlnyomórészt, téves ténybeli következtetést nem tartalmaz, ezért azt az ítéletábra a harmadfokú eljárásban is irányadónak tekintette a Be. 619. § (3) bekezdés I. fordulatának megjelölésével tett pontosításokkal az alábbiakban:

A történeti tényállásból mellőzendő a 184. tényálláspont, ugyanis az ott szereplő ... azonos ...**val** a 12. tényálláspont szerint (nyomozati III. kötet 9. oldal, bírósági iratanyag 48. sorszám alatti ügyészi észrevétel).

A 34. tényálláspont mellőzendő, mivel ... személye azonos a 106. tényálláspontban megjelölt ... személyével és az iratokból egyértelműen megállapítható, miszerint ... SE sportolója volt (nyomozati IX. kötet 239. oldal, illetve bírósági I. fokú iratanyag 61. számú tárgyalási jegyzőkönyv 9. oldal). Egyúttal a tényállásban szereplő időpont ...-ére javítandó (nyomozati XI. kötet 197. lapszáma).

A 76. tényálláspont mellőzendő, mert ... a ... Kft. atlétikai szakosztályának sportolója kétszer volt vizsgálaton, ez a két vizsgálati időpont a 466. tényálláspontnál feltüntetésre is került, illetőleg a további adatok is helytállóak ott (nyomozati III. kötet 247. oldal).

A 442. tényállásponttal érintett ... az ... SC labdarúgó szakosztályának a sportolója (nyomozati XI. kötet 355. lapszám).

A 450. tényálláspontban érintett ... sportoló a ... SE labdarúgója (nyomozati XI. kötet 555. lapszám).

VI.

A másodfokú felülbírálat során a törvényszék a felmentésre irányuló védelmi fellebbezést részben alaposnak találta.

A törvényszék annyiban egyetértett a járásbíróság álláspontjával, hogy a sportorvosi engedélyt közokiratnak kell tekinteni.

Ennek alátámasztására helyesen a sportról szóló 2004. évi I. törvény (Sporttörvény) 3. § (1)-(4) bekezdéseit, 6. § (1) bekezdését, 9. § (1) bekezdését, 19. § (1) bekezdését, 49. § o) pontját, 79. § (1) bekezdésének b) pontját, b-g) alpontját hívta fel.

Rögzítette továbbá, hogy az Országos Sportegészségügyi Intézet (OSEI) igazgatási feladatokat is gyakorló szerve az Országos Sportegészségügyi Hálózatnak, amelynek szakrendeléseit pedig nyilvántartási feladatokat is végeznek és ellátják a versenysportolóknak az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény 43. § (2) bekezdésében meghatározott sportegészségügyi gondozását, a sportorvosi vizsgálatuk és felügyeletük által az adott sportágban folytatott sporttevékenységre való alkalmasság megállapítása, illetve a sporttevékenység esetleges egészségkárosító hatásainak megelőzése céljából.

E közfeladatuk teljesítése során pedig a sportorvosok a vizsgálat időpontját és eredményét a sportoló azonosító számmal kiállított, egységes tartalmú, fényképes sportorvosi engedélyében igazolják és az erre vonatkozó bejegyzéseiket a sportorvosi rendelő sorszámozott bélyegzőjével és a saját orvosi bélyegzőjükkel is hitelesítik.

Mindebből következően a sportorvosok hatósági hatáskört jelentő tevékenységet is végeznek annak folytán, hogy az általuk foganatosított sportegészségügyi ellenőrzés eredményétől függ a sportoló versenyengedélye, illetőleg a sportorvosi engedély teljes bizonyító erővel bizonyítja a versenyengedély érvényességét.

A törvényszék kifejtette azt is, hogy az elsőfokú ítéletben részletezett önkéntes közreműködői szerződésnek nincs jelentősége a vád tárgyát képező cselekmények büntetőjogi minősítése szempontjából.

A közérdekű önkéntes tevékenységről szóló 2005. évi LXXXVIII. törvény 4. § (2) bekezdésének b) pontja értelmében ugyanis az önkéntes nem láthat el olyan tevékenységet, amelynek ellátását törvény, kormányrendelet vagy miniszteri rendelet meghatározott jogviszonyhoz köti, mint jelent esetben a sportorvosi rendelet. Erre tekintettel annak sincs jelentősége, hogy az egészségügyi tevékenység végzésének egyes kérdéseiről szóló 2003. évi LXXXIV. törvény 17. § (4) bekezdésében foglaltakra figyelemmel az ehhez szükséges szakképesítésére tekintettel a vádlott akár önkéntes jogviszony keretében is kiadhatta volna a sportorvosi engedélyeket az OSEI-vel való jogviszonyának fennállása esetén.

Az OSEI-vel való jogviszony jelentőségével pedig a vádlottnak is tisztában kellett lennie, miután a Dr. ... városi főorvosnak címzett 2007. január 11-én kelt levelében a főorvos közbenjárását kérte ahhoz is, hogy „hivatalos sportorvosi bélyegző" (!) biztosítva legyen számára az OSEI-től (22. sorszámú I. fokú tárgyalási jegyzőkönyv melléklete). A 2007. január 25-én kelt és Dr. ...al közösen aláírt levélben ismételten kérték a „hivatalos sportorvosi bélyegző" biztosítását az OSEI főigazgatójától (22. sorszámú I. fokú tárgyalási jegyzőkönyv melléklete).

A továbbiakban ugyanakkor arra világított rá a törvényszék, hogy miért nem követhette el a terhére rótt közokirat-hamisítás büntetést a vádlott.

„Hamis közokirat készítése esetében egy addig még nem létezett olyan közokirat jön létre, amelynek tényleges elkészítője nem azonos a kiállítóként feltüntetett személlyel." (Dr. Fonyó Antal szerkesztő: Magyar büntetőjog különös rész. BM Könyvkiadó, 1981, 383. oldal).

A vádlott terhére rótt cselekményekkel kapcsolatban kétségtelenül megállapítható, hogy a sportorvosi engedélyekben a „versenyezhet” bejegyzéseket minden esetben a saját nevében és az általa egyébként jogszerűen birtokolt egyedi azonosító számú orvosi bélyegzőjét használva igazolta. Az is kétségtelenül megállapítható továbbá, hogy a vádlott által használt sportorvosi bélyegző méretét és mértani formáját, valamint szövegét tekintve is eltért az OSEI-vel jogviszonyban álló sportorvosokétól, amiből következően a kétféle bélyegzőlenyomat össze sem téveszthető egymással.

Ezt követően a törvényszék a bírósági határozatok 2015/53. számú jogesetét emelte ki, amely szerint „nem minősül hamis közokiratnak - így a közokirat hamisítás elkövetési tárgya sem lehet - az olyan igazolvány, amely külső megjelenésében ugyan az összetéveszthetőségig hasonlít a valódi közokirathoz (igazolvány), de nem utánozza minden elemében azt, tartalma egyértelműen kizárja, hogy az arra jogosult közigazgatási szerv állította ki, és azt is, hogy közhatalmi jogosultságok gyakorolhatóságának bizonyítására szolgál”.

Előbbiekből arra a következtetésre jutott a másodfokú bíróság, hogy pusztán a sportorvosi engedélyek saját nevében történt jogosulatlan kiadása - e magatartás tényállásszerűségének hiányában - semmi esetre sem alapozhatja meg a vádlott közokirat-hamisítás büntette miatti felelősségre vonását.

A 33-467. tényálláspont alatti 435 esetben a vádlott terhére rótt cselekmények még a hamis magánokirat felhasználásának törvényi tényállását sem valószínűsítik meg, miután az irányadó tényállás alapján ezeknek a bejegyzéseknek a valóságtartalma a kiállításukra való jogosultságon kívül nem volt kérdéses.

Ezért a törvényszék a vádlottat a Be. 566. § (1) bekezdésének a) pontja alapján felmentette a terhére rótt 435 rb. közokirat-hamisítás büntette miatt emelt vád alól, mert a terhére rótt cselekmény nem bűncselekmény.

A vádlott terhére megállapított további 32 esetben viszont a törvényszék szerint az irányadó tényállás alapján kétségtelen tény, hogy ezen esetekben a sportolók vizsgálata nélkül állította ki a vádlott sportorvosi engedélyüket, így a vizsgálatuk elvégzésének sportorvoskénti igazolása valótlannul történt. Ezen igazolásokat a sportolók felhasználták, ezért a törvényszék e cselekményeket az 1978. évi IV. törvénnyel elfogadott Büntető Törvénykönyv (elkövetéskori Btk.) 276. §-ában meghatározott magánokirat-hamisítás vétségének minősítette.

Végezetül a törvényszék utalt arra, hogy a közokirat-hamisítás bűncselekményének törvényi tényállása nem keretdispozíció, ugyanis nem más jogágazathoz tartozó jogszabály tölti ki tartalommal. Bár a Btk. nem határozza meg a közokirat fogalmát, azonban a kialakult bírói gyakorlat szerint a közokirat meghatározásánál a polgári perrendtartás (Pp.) 195. §-ának (1) bekezdésében írtak az irányadók.

A törvényszék álláspontjával ellentétben az első fokon eljáró bíróság bűnösnek mondta ki a vádlottat 467 rb. a Btk. 342. § (1) bekezdés a) pont I. fordulata szerinti közokirat-hamisítás büntetéseben, ugyanis a hamis közokirat készítése (az ún. alakhamisítás) esetén egy olyan közokirat képét öltő irat létesül, amely korábban még nem létezett.

A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 195. § (1) bekezdése szerint az olyan papír alapú vagy elektronikus irat, melyet bíróság, közjegyző vagy más hatóság, illetve közigazgatási szerv ügykörén belül a megszabott alakban állított ki, mint közokirat teljesen bizonyítja a benne foglalt intézkedést vagy határozatot, továbbá az okirattal **tanúsított** adatok és tények valóságát, úgyszintén az okiratban foglalt nyilatkozat megtételét, valamint annak idejét és módját.

A vádlott részére szóló, sport szakorvosi ellátásra kiadott működési engedély alapján azonban csupán az állapítható meg, hogy a vádlottnak előbbi tevékenységre működési engedélyt adtak ki, nem jogosították fel arra, hogy a sportolók vizsgálatának eredményét közokiratban feltüntesse, nem jogosították fel a vádlottat sportorvosi engedélyek kiadására.

Az elsőfokú bíróság azt is részletezte, hogy a közérdekű önkéntes tevékenységről szóló 2005. évi LXXXVIII. törvény 4. § (2) bekezdés b) pontja értelmében az önkéntes elláthat minden olyan tevékenységet, amelynek ellátását törvény, kormányrendelet vagy miniszteri rendelet (jogsabály) nem köti meghatározott jogviszonyhoz, illetve, amelynek önkéntessel történő ellátását jogsabály nem zárja ki.

A törvényi rendelkezésből egyértelműen kitűnik az, hogy önkéntes tevékenységet nem lehet ellátni akkor, ha azt jogsabály meghatározott jogviszonyhoz köti.

A 215/2014. (VII. 13.) Kormányrendelet 2. § (2) bekezdése, és 3. § (1) bekezdése a sportorvosi engedélyek kiadását egyértelműen az OSEI-val munkavégzésre irányuló jogviszonyhoz köti, amely a vádlott esetében a vádiratban írt időpontokban már nem állt fent, a vádlott nem volt jogosult így sportorvosi engedélyek kiadására.

Az elsőfokú bíróság álláspontja volt, hogy a vádlott a vád tárgyává tett sportorvosi engedélyekhez kapcsolódva elkövette a közokirat-hamisítás büntettét, mégpedig annyi rendbeliként ahány közokiratot kiállított (BH2014. 232., BH2005. 92.).

Az ítéletábla egyetértett az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel, nem osztotta azonban a másodfokon eljárt törvényszék jogi álláspontját.

A Btk. 342. § (1) bekezdés a) pont I. fordulata szerinti bűncselekmény elkövetési tárgya a közokirat, ami a Pp. 195. § (1) bekezdése értelmében az olyan papír alapú vagy elektronikus irat, melyet bíróság, közjegyző vagy más hatóság, illetve közigazgatási szerv ügykörén belül a megszabott alakban állított ki, mint közokirat teljesen bizonyítja a benne foglalt intézkedést vagy határozatot, továbbá az okirattal **tanúsított** adatok és tények valóságát, úgyszintén az okiratban foglalt nyilatkozat megtételét, valamint annak idejét és módját.

Hamis a közokirat, ha annak tényleges készítője nem azonos a kiállítójaként feltüntetett személlyel (teljes hamisítvány vagy alakhamisítás); hamisított a közokirat, ha - a már létező valódi közokiratban - a kiállításra jogosulton kívül más személy valamilyen változtatást hajt végre. A hamis és a hamisított közokirat fogalmilag nem valódi (1/2004. Büntető Jogegységi határozat).

A bűncselekmény elkövetésének megállapítása körében a közokirat szerinti értékelésnél a Pp. 195. §-ának (1) bekezdésében foglaltakat mindig vizsgálni kell. Erre figyelemmel a közokiratiságnak legszükségesebb tartalmi eleme a hatósági jelleg, illetve a közigazgatási szerv jogkörén belüli eljárása és az alakszerűség.

Elengedhetetlen annak eldöntése, hogy a hamis okirat készítésével valóban olyan, közokirat képét öltő irat létesült-e, amely korábban nem létezett, és amelynek tényleges elkészítője nem azonos a kiállítóként feltüntetett személlyel, másodlagosan pedig azt kell vizsgálni, hogy az olyan irat-e, amely valóságára esetén teljesen bizonyítja a benne foglalt tények és adatok valóságát.

Az adott ügyben is elsősorban azt kellett így vizsgálni, hogy a terhelt az általa készített okirattal azt a látszatot akarta-e kelteni, miszerint azt az arra feljogosított hatóság ügykörén belül, a megszabott alakban állította ki, másodsorban pedig azt, hogy ez az irat valódisága esetén közokiratnak minősült-e vagy sem, alkalmas volt-e arra, hogy teljesen bizonyítsa: az adott sportoló egészségügyi állapotánál fogva versenyezhet.

A törvényszék által felhívott BH2015. 53. számú jogeset lényegében azt fejtette ki, hogy nem minősül hamis közokiratnak, így a közokirat hamisítás elkövetési tárgya sem lehet - az olyan igazolvány, amely külső megjelenésében ugyan az összetéveszthetőségig hasonlít a valódi közokirathoz (igazolványhoz), de nem utánozza minden elemében azt, tartalma egyértelműen kizárja, hogy az arra jogosult közigazgatási szerv állította ki.

Az ilyen külsőségekkel rendelkező, de tartalmában társadalmi szervezetben való tagsági viszony bizonyítására szolgáló hamisítványnak felhasználása magánokirat-hamisításként minősülhet.

A korábbiakban részletezett vizsgálati szempontokat a felhívott jogeset pontosan taglalja, és rögzítésre került az is ezen jogesetben, hogy a terhelti cselekmény akkor minősül közokirat-hamisításnak, ha a terhelt ténylegesen közokiratot hamisít, annak minden okirati kellékével.

Jelen ügyben az előbbieken kiemelt körülmény valósult meg, nevezetesen a vádlott ténylegesen egyébként közokiratnak minősülő sportorvosi engedélyt hamisított, annak minden okirati kellékével, hiszen a vádlott által kiállított sportorvosi engedélyek minden elemükben az összetéveszthetőségig tartalmazták a sportorvosi engedélyek okirati kellékeit. Az ügyben érintett egyes sportolók által a 215/2004. (VII. 13.) Kormányrendelet mellékletét képező sportorvosi engedélyek kerültek felhasználásra, mely sportorvosi engedélyek 1. pontját: versenyző neve, születési helye, ideje, anyja neve, lakcíme, sportága, sportolói jogállása (amatőr, hivatásos) már a sportszövetség kitöltötte, a sportoló fényképe is felkerült az engedélyre.

Ezen engedélyekkel mentek el a sportolók a vádlotthoz sportorvosi vizsgálatra, ahol a vádlott a felmutatott okiratok 2. pontja alatt a sportorvosi vizsgálat

a) pont: elvégzésének időpontját feltüntette,

b) pont: eredményét „versenyezhet” pecsét lenyomattal ellátta.

Szerepelt ezen túl rajta a fenti kormányrendelet által előírt aláírása a vádlottnak, mint sportorvosnak az aláírása, és pecsétszámát tartalmazó bélyegzője is. A kormányrendelet a továbbiakban másik pecsétként a sportegészségügyi szakrendelő bélyegzője lenyomatának megfelelő helyen történő feltüntetését is megjelölte, azonban ezen második pecsét helyett a vádlott olyan pecsétet alkalmazott, mely a „... Megyei Jogú Város Önkormányzata Sportorvos” szöveget tartalmazta, azaz a pecsétnek hatósági jogkör színezetét tulajdonítva.

A sportorvosi engedélyekben tett bejegyzésekkel a vádlott azt érte el, hogy a sportorvosi engedélyek az összetéveszthetőségig hasonlítottak a valódi közokiratokhoz. A sportorvosi engedélyek tartalmáról nem mondható, miszerint egyértelműen kizárták volna a közokirat jellegét, azt, hogy az arra jogosult közigazgatási szerv, hatóság állította volna ki.

Helyesen utalt arra a másodfokú bíróság ugyanakkor, hogy az OSEI-vel való jogviszony jelentőségével a vádlottnak is tisztában kellett lennie (másodfokú ítélet 7. oldal utolsó bekezdése).

Az ítélet tábla álláspontja, hogy a vádlott elsődlegesen az által készített okirattal azt a látszatot akarta kelteni, miszerint azt az arra feljogosított hatóság ügykörén belül, a megszabott alakban állította ki, másodsorban az irat valódisága esetén közokiratnak minősülne, mely alkalmas arra, hogy teljesen bizonyítsa: az adott sportoló egészségügyi állapotánál fogva versenyezhet.

A kifejtettek alapján az ítélet tábla arra a meggyőződésre jutott, hogy a vádlott a vád tárgyává tett sportorvosi engedélyekhez kapcsolódóan elkövette a közokirat-hamisítás bűntettét.

Az ügyészség által a vádlott terhére, a részfelmentése miatt, bűncselekményének súlyosabb minősítése érdekében bejelentett fellebbezés alapos.

A BEH2018.B.27.VII.része szerint az eredményes másodfellebbezés következménye, hogy a harmadfokú bíróság az ítélet fellebbezéssel nem érintett része tekintetében is felülbírálja az ítéletet, ideértve a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezést - ha a terheltet fel kell menteni vagy vele szemben az eljárást meg kell szüntetni -, továbbá a bűncselekmény minősítését, a kiszabott büntetést, valamint az intézkedést [Be. 590. § (5) bekezdés a)-c),d) pont, 618. § (3) bekezdés a),b) pont].

Az eljárás tárgyát képező bűncselekmények elkövetési ideje 2008-2010 évek különböző időpontjai, míg az elbírálás időpontja 2019. január 21-éike. Mindez felveti annak mérlegelését, hogy az elkövetéskor, vagy az elbíráláskor hatályos büntető törvény rendelkezései biztosítják-e a kedvezőbb döntés lehetőségét a vádlottra.

Mind az 1978. évi IV. törvény (elkövetéskori Btk.), mind a 2012. évi C. törvény (elbíráláskori Btk.) 2. §-ának lényege folytán a bűncselekményt az elkövetés idején hatályban lévő törvény alapján kell elbírálni, ha azonban a cselekmény elbíráláskor hatályban lévő új büntető törvény szerint a cselekmény már nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálandó el, akkor az új törvényt kell alkalmazni.

Abban a kérdésben az 1978. évi IV. törvény hatálya alatt elkövetett, de a 2012. évi C. törvény hatályba lépését követően elbírálandó bűncselekmény tekintetében az utóbbi törvény alkalmazása kedvezőbb-e, elsősorban a bűncselekmény - e két törvény figyelembe vételével - minősítéséhez tartozó büntetési tételek összevetésével kell állást foglalni. Ehhez képest vehetők figyelembe a büntetőtörvények általános részeiben írt egyéb, a büntetés kiszabásával összefüggő, és az elbírálásra kiható rendelkezések, amelyek a kedvezőbb büntetési tételkeret alkalmazása folytán előálló, előnyösebb helyzetet akár közömbösíthetik is, ezzel a főszabály, az elkövetéskor hatályos törvény szerinti elbíráláshoz vezetnek (BH2014. 129.).

Az 1978. évi IV. törvény 43. § a) pontja értelmében börtönben kell végrehajtani a szabadságvesztést, ha büntett miatt szabták ki, s ehhez kapcsolódóan a 47. § (2) bekezdés második fordulója felhívásával feltételes szabadságra bocsátásnak csak akkor van helye, ha az elítélt börtönben végrehajtandó büntetésének legalább háromnegyed részét kitöltötte. Ezzel szemben a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja alapján a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön, ha azt büntett miatt szabták ki, s a 38. § (2) bekezdés a) pontja megjelölésével a feltételes szabadság legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének, de legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő nap.

A Kúria 4/2013. (X.14.) BK véleménye nyomán a határozott tartamú szabadságvesztés esetében a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi, törvény erejénél fogva kötelező időpontjára vonatkozó rendelkezés a Btk. 2. § (1)-(2) bekezdése szerinti elbírálás fogalmába tartozik; megváltozása alapot ad - enyhébb elbírálás címén - a módosító törvény alkalmazására.

A két törvény felhívott rendelkezéseinek egybevetése alapján megállapíthatóan az elbírálandó bűncselekmények megítéléséhez kapcsolódóan az 1978. évi IV. törvényhez képest a Btk. enyhébb

elbírálást tesz lehetővé, mert elítélés esetén a terhelt a büntetésből hamarabb bocsátható feltételes szabadságra, amihez képest a büntetési tétel alsó határának egy hónappal történő emelése jelentős súlyosításnak nem tekinthető. Emiatt az ítélőtábla a Btk. rendelkezéseit alkalmazta.

Az 1978. évi IV. törvény 274. § (1) bekezdés a) pontjának alkalmazása esetén az irányadó büntetési tétel két hónaptól három évig, míg a Btk. 342. § (1) bekezdés a) pontja esetén három hónaptól három évig terjedő szabadságvesztés.

Az előbbieket okán az ítélőtábla a vádlott terhére megállapított 32 rendbeli magánokirat-hamisítás vétségének minősített bűncselekményt 32 rendbeli közokirat-hamisítás büntetékének (Btk. 342. § (1) bekezdés a) pont I. fordulat) minősítette. A vádlott bűnösségét további 432 rendbeli közokirat-hamisítás büntetékében (Btk. 342. § (1) bekezdés a) pont I. fordulat) is megállapította. 3 rendbeli közokirat-hamisítás büntette (Btk. 342. § (1) bekezdés a) pont I. fordulat) miatti felmentő rendelkezést mellőzte, mivel a rendbeliséget illetően három tényálláspontot érintően duplázódás volt a megállapított tényállásban.

VII.

A BEH2018.B.27.VI.része rögzíti, hogy a harmadfokú bíróság akkor bírálja felül a kiszabott büntetést vagy az alkalmazott intézkedést is, ha az a fellebbezés, amely a másodfokú bíróság ítéletének azon rendelkezést vagy részét sérelmezi, amely az ellentétes döntéssel összefügg, eredményes, és a harmadfokú bíróság e körben a bűnösség megállapítására, illetve a bűncselekmény minősítésére vonatkozó rendelkezést megváltoztatja. [Be. 590. § (5) bekezdés d) pont, 615. § (3) bekezdés b) pont, 618. § (3) bekezdés b) pont].

A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket a másodfokú bíróság túlnyomórészt helytállóan állapította meg, így az enyhítő körülmények között a büntetlen előélete, a közérdekű önkéntes tevékenységet, az elévülési időt többszörösen meghaladó időmúlást.

A súlyosító körülmények körében az elsőfokú bíróság helyesen vette figyelembe a több engedélyen több, a vádlottól származó bejegyzés és bélyegzőlenyomat előfordulását, valamint kiemelkedő súllyal az elbírálendő bűncselekmények rendkívül nagy számát.

Nem osztotta viszont az ítélőtábla a másodfokú bíróság azon álláspontját, hogy a vádlott személyi társadalomra veszélyességének megítélésénél tekintettel kellene lenni arra is, miszerint semmiféle anyagi előnye nem származott a sportorvosi engedélyek kiállításából. A nyomozati iratok I. kötete 243. oldalon **tanú**vallomásban, illetőleg 335. oldalon fénymásolatban csatolt számlával azt mutatja, hogy a vádlott részesült anyagi juttatásban a sportorvosi engedélyek kiállításánál.

Az ítélőtábla további enyhítő körülményként vette figyelembe az eljárás elhúzódását.

Az elsőfokú bíróság 2014. február 3-áig tűzte ki az első tárgyalási napot, majd ezt követően 2014. október 6-odikára, és az újabb időpont 2015. március 16-án került megjelölésre. Ezután a tárgyalási időpontok rövid időközökkel, 2015. évben további 6 tárgyalási napban kerültek meghatározásra.

Az eljárás elhúzódása kapcsán a 2/2017. (II.10.) AB határozatban az 1. pont alatt az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 258. § (3)

bekezdés e) pontjának alkalmazása során az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelmény, miszerint amennyiben a bíróság a terhelttel szemben alkalmazott büntetőjogi jogkövetkezményt az eljárás elhúzódása miatt enyhíti, akkor határozatának indokolása rögzítse az eljárás elhúzódásának a tényét, valamint azzal összefüggésben a büntetés enyhítését és az enyhítés mértékét.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése: Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és a kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

A korábbi Be. 258. § (3) bekezdése rögzíti: Az ítélet és az ügydöntő végzés indokolása összefüggően tartalmazza

e) a bíróság által megállapított tényállás szerinti cselekmény jogi minősítését, büntetés kiszabása, intézkedés alkalmazása, illetőleg ezek mellőzése esetén e döntés indokolását, az alkalmazott jogszabályok megjelölésével.

Az Alkotmánybíróság fent hivatkozott határozatának indokolásában a következőket fejtette ki:

A bírói gyakorlat enyhítő körülményként veszi figyelembe az időmúlást és a büntetés kiszabása során értékeli (56/2007. Bkv. III/ 10. pont).

A büntetőeljárás elhúzódása azonban nem pusztán időmúlást vagy hosszú eljárást jelent, hanem felelősségi kérdés is. Egy hosszú ideig tartó eljárás is eleget tehet az ésszerű határidő követelményének, míg egy abszolút tartamában rövidnek látszó eljárás ugyanakkor megsértheti az alaptörvényi elvárást. Az eljárás elhúzódásának fogalma magában foglalja azt, hogy az eljáró bíróság a büntetőeljárás valamely szakaszában inaktivitást mutatott és a lefolytatott eljárás nem minden részletében tükrözi azt az erőfeszítést, amelyet a bíróság az ésszerű határidőn belüli elbírálás érdekében kifejtett. Az időmúlás helyett az elhúzódó eljárásra utalás tehát az ügyben eljáró bíróságok (hatóságok) azon tétlenségének az elismerése, amelyet az eljárás egyes szakaszaiban **tanúsítottak**.

Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint az elhúzódó büntetőeljárás miatt bekövetkező alaptörvényellenesség orvosolható a bünteteskiszabás során. Amennyiben az ítélet indokolásából megállapítható, hogy a bíróság az eljárás elhúzódására tekintettel a terheltet a büntetés kiszabása során valamilyen „kedvezményben részesített”, vagyis az időmúlásra, az eljárás elhúzódására tekintettel enyhébb büntetést szabott ki, vagy a büntetés helyett intézkedést alkalmazott, akkor a terhelt az ésszerű határidőn belüli elbíráláshoz való jogának a megsértésére a továbbiakban megalapozottan nem hivatkozhat.

Az időmúlásnak a BK. véleményben szereplő meghatározása a bűncselekmény elkövetésétől eltelt hosszabb időt értékeli, míg az eljárás elhúzódásának vizsgálata az alapos gyanú közlésének időpontjától kezdődik. Az időmúlás objektív tényező, míg az eljárás elhúzódásának a rögzítése az ítélet indokolásában a bíróság inaktivitás elismerésére is utal.

Az Alkotmánybíróság kimondta, hogy a korábbi Be. 258. § (3) bekezdés e) pontjának alkalmazása során az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelmény, hogy amennyiben a bíróság a terhelttel szemben kiszabott büntetést vagy intézkedést kifejezetten az eljárás elhúzódására tekintettel enyhíti, ennek indokait az ítélet indokolásában részletesen fejtse ki. Az ítélet indokolásának ebben az esetben tartalmaznia kell, hogy a büntetőjogi jogkövetkezmény enyhítése a büntetőeljárás - terheltnek fel nem róható - elhúzódása miatt történt. A bíróságnak az

ítélet indokolásában - rövidített indokolás esetén is - részleteznie kell a büntetőeljárás elhúzódására tekintettel a terheltnek nyújtott kedvezményt. Így különösen, ha ezen okból a bíróság más büntetési nemet, a büntetés helyett intézkedést alkalmazott vagy a szabadságvesztés végrehajtását felfüggesztette. A bíróságnak meg kell határoznia azt a mértéket is, amellyel a kiszabott büntetést vagy az intézkedést enyhítette.

A harmadfokú ítélet meghozatalakor az ítélőtábla alkalmazta a Be. 561. § (3) bekezdés f) pontját és tekintettel volt az 562. § (1) bekezdés utolsó mondatára is, amikor az eljárás elhúzódását, mint enyhítő körülményt figyelembe vette.

A Btk. 64. § (1) bekezdése kimondja, hogy megrovásban kell részesíteni azt, akinek cselekménye az elbíráláskor már nem veszélyes, vagy olyan csekély fokban veszélyes a társadalomra, hogy az e törvény szerint alkalmazható legkisebb büntetés kiszabása vagy más intézkedés alkalmazása - ide nem értve az elkobzást, a vagyoneklobzást és az elektronikus adat végleges hozzáférhetetlenné tételét - szükségtelen.

A 64. § (2) bekezdése szerint a megrovással a bíróság vagy az ügyész helytelenítését fejezi ki a jogellenes cselekmény miatt, és felszólítja az elkövetőt, hogy a jövőben tartózkodjon bűncselekmény elkövetésétől.

Az ítélőtábla a Btk. 79. §-ában és 80. §-ában rögzítetteket sem hagyva szem elől arra a megállapításra jutott, hogy a másodfokon eljáró bíróság kifogástalanul döntött, amikor a vádlottal szemben megrovás alkalmazhatóságát látta indokoltnak joghátránnyként.

A súlyosítás végett az ügyészség által bejelentett fellebbezés eredményre nem vezethetett.

VIII.

A bűnügyi költség viseléséről az ítélőtábla a Be. 574. § (1) bekezdés és (3) bekezdéseire tekintettel határozott.

A másodfokú bíróságnak a megtérítésre vonatkozó rendelkezését mellőzni kellett, hiszen a harmadfokú bíróság bűnösséget állapított meg a vádlott vonatkozásában.

A másodfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek és helyesek.

A Debreceni Ítélőtábla a másodfokú bíróság ítéletét a Be. 624. § (1) bekezdése alapján a vádlottat érintően a rendelkező részben foglaltaknak megfelelően megváltoztatta, míg egyebekben helybenhagyta a Be. 623. § (1) bekezdése értelmében.

Debrecen, 2019. január 21.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Dr. Nagy Éva sk. előadó bíró,
Szabóné dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk. bíró

Záradék: A Nyíregyházi Törvényszék 3.Bf.855/2017/22. számú ítélete az ítéletábra jelen határozatával a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2019. január 21.

. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke